

ZŠ a MŠ U Santošky 1,
150 00 Praha 5
Žáci 8. B

Parlament ČR
Poslanecká sněmovna
Sněmovní 4,
118 00 Praha 1

Věc: Návrh na udělení státního vyznamenání

Dobrý den, dovoluujeme si navrhnout na státní vyznamenání pana inženýra:

Jaroslava Krause

narozeného 10. 8. 1922

bytem: Praha 5, Plzeňská 78

Je to obdivuhodný člověk, jenž se dostal se svým o dva roky starším bratrem právě v den svých dvacátých narozenin do terezínského ghetta, kde strávil 26 měsíců, přežil hrůzy Osvětlemi, v náročných podmínkách osvětlimského vyhlazovacího tábora trpěl 6 týdnů, aby se mu na konci války podařil útek z transportu, jenž přesouval vězně z Buchenwaldu, v Buchenwaldu – Meuselwitz pracoval 7 měsíců. A aby toho nebylo málo, byl později komunistickým režimem sledován pro tzv. prosionistickou činnost.

S panem Krausem a jeho stejně starou půvabnou manželkou jsme se seznámili při práci na projektu „Paměť národa“ organizace Post Bellum, natočili jsme s ním rozhovor, se kterým teď dál pracujeme. Přečetli jsme si jeho krásně zpracované „Střepy vzpomínek“ a staré rozhovory. Paní učitelka ho navštívila ještě před námi, aby nás představila, a navštěvuje oba manžele i nadále, byli jsme pro materiály v Ústavu pro studium totalitních režimů, tvoříme komiks, navštívili jsme židovskou školu v Jáchymově ulici, jedeme do Terezína atd., zkrátka máme kolem projektu spoustu zajímavé práce. Příští rok nás čeká v rámci moderních dějin další projekt s tématem holocaust – židovské město a hlavně Stolpersteine.

Seznámení s panem Krausem nás velmi obohatilo a nastartovalo zájem o dobu nám tak vzdálenou. Jen kroutíme hlavou, když se dozvídáme, že existují lidé, kteří se „zdobí“ hákovými kříži, ještě dnes zvedají nataženou ruku či tvrdí, že holocaust je výmysl, vždyť fotografie a dokumenty jsou tak hrůzné!

Přestože je pan Kraus nemocný člověk (chodí na transfuze), svůj čas a energii nám se svou manželkou věnovali, při vyprávění byl plný zápalu, ukazoval nám staré fotografie, dopisy, peníze, dokumenty, i židovskou hvězdu si připnul na košili.

Myslíme si, že je dobře tyto lidi zvýraznit, ocenit, zaznamenat jejich vzpomínky. Vždyť pomalu odcházejí a nedožívají se třeba 110 let jako paní, která přežila holocaust a zemřela až nedávno.

Naši spolužáci zase zaznamenávají vyprávění pana ing. Františka Šedivého, jenž byl v roce 1952 odsouzen ke 14 letům vězení za „protistátní činnost“.